

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Summa Casuum
Conscientiæ, Sive De Instructione Sacerdotum Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

16. De sigillo obseruando à Confessario.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

De sigillo obseruando à Confessario.

CAPVT XVI.

Diximus de his, quæ necessaria sunt Confessario, ita ut aliter absolutio ab eo impensa nulla sit. Nunc de alijs quæ Confessario etiam necessaria sunt, quamuis nec tanta necessitate, vt impensa absolutio impediatur. Hæc duo sunt, sigillum secreti, & examen.

Circa sigillum id primum tractandum occurrit, quid ipsum sit. Dico sigillum esse obligationem occultandi ea, quæ in confessione cognita sunt. Dicitur enim metaphoricè ista obligatio, sigillum: vt enim sigillum prohibet ea, quæ sub ipso sunt manifestari, ita obligatio: quam habet Sacerdos cælandi ea, quæ in confessione audiuit, sigillum dicitur.

Aduertendum secundò, ea, quæ cælari debent, esse peccata tam mortalia, quam venialia, peccatorum etiam circumstantias, sed differenter. Mortalia enim, nec in genere, nec in particulari sunt manifestanda: non enim dici potest, ille obsecutus est mihi mortalia. Venialia autem in specie non possunt manifestari, in genere autem reuelare non est contra sigillum: nam qui confitetur, manifestè ostendit, se habere saltem venialia, aliter non esset confessio. Item defectus, qui ad famam pœnitentis pertinent, sub sigillo sunt, vt, si quis diceret se in confessione illegitimum, vel ignobilibus parentibus nati, & similia. Omnia hæc sub sigillo cadunt: reliqua tamen, quæ ad peccatum non faciunt, vel ad infamiam pœnitentis, non cadunt sub sigillo. quamuis semper Confessarius debeat cauere, ne, quod in confessione tantum audiuit, dicat, manifestando personam, cum circumstantes intelligunt illum ex confessione habuisse. Non est autem contra sigillum peccata manifestare absolute, sed ita vt pœnitens manifestetur. Vnde, qui de peccatis in confessione auditis consulunt doctos, non agunt contra sigillum; nisi ita peccata manifestent, vt possit alius facile in cognitionem pœnitentis venire. Vnde, si quis audiens aliquem in confessione surgat à loco, vt consulat doctum, qui videbat vtrumque, pœnitentem, & Confessarium, & statim reuertitur ad absoluendum coram illo, iste reuelauit confessionem. Similiter ille reuelat, qui manifestat alteri, pœnitentem habuisse aliquem casum reſeruatum: tunc enim inquit dicat illum habuisse mortale. Qui tamen diceret, se absolute

pœnitentem, non reuelat confessionem, quia non reuelat peccatum veniale in specie, vel in genere mortale, sed solum indicat, pœnitentem fuisse confessum: hoc autem non cadit sub sigillo.

Aduertendum tertio, obligationem sigilli esse tantam, vt nulla profus causa, neque etiam propter saluandam vitam propriam, nec propter salutem totius Reipublicæ, possit confessarius peccatum pœnitentis reuelare, immò neq; in alia confessione: adeoq; si Sacerdos non posset aliquod suum peccatū confiteri, nisi manifestando peccatum alterius, quod in confessione cognouit, ita vt Confessarius ille veniat in cognitionem personæ determinatæ, tunc debet silere tale peccatum, donec possit confiteri alicui, qui ignoret personam, vt tenet Syl. verb. confessio, 3, §. 8. & communis opinio.

Vnus est solus casus, in quo Confessarius potest alteri manifestare peccatum confessionis, cum nimirum id fit ex licentia & confessione pœnitentis, & tunc illi tantum poterit manifestare, scilicet, cui pœnitens dederit facultatem. Qui autem alio casu reuelat, grauissimè peccat mortaliter, atque pœnam exterioriorem incurrit, impositam in capitulo, omnis vtriusque sexus, de pœnitentia, & remissione. Quod si aliquando acciderit, Confessarium ab iniquo iudice compelli, vt reuelat, & sub iuramento, potest Confessarius dicere, se nescire tale peccatum: quamuis etenim sciat, non tamen scit vt reuelat. Vnum tamen aliquando posset accidere, vt Confessarius non tantum ex confessione sciret pœnitentis peccatum, sed etiam extra confessionem, quia forsan publicum est, vel saltem ipsi notum; & quamuis numquam possit Confessarius dicere pœnitentem confessum fuisse tale peccatum, potest tamen dicere, hominem illum tale commississe, & in iudicio illum accusare, ac si non seiuisset in confessione; dummodo nihil dicat exclusi, quæ in confessione audiuit: dummodo etiam non sequatur scandalum apud multos, qui cognouerunt fuisse illo tempore pœnitentis Confessarium, ac putabant reuelare confessionem. Similiter Iudex, qui cognoscere confitentis crimen, extra confessionem illud etiam cognosceret, non reuelat, nisi puniret ob tale crimen pœnitentem: secus autem, si extra confessionem nesciret: tunc enim non posset, Vnde Prælati, qui subditorum peccata tantum in confessione cognoscunt, pœnas publicas non debent imponere, ac si extra confessionem scirent, vt priuare dignitate, vel in exilium mittere,

vel alia simili castigatione punire, aut poena. Est autem tanta ista sigilli obligatio, vt Confessarius non possit poenitentem ipsum extra confessionem alloqui de peccatis, quae in confessione audiuit. Vnde, si acciderit Sacerdotem abluisse alibeuem male, quia verè non potuit, nempe quia velatus erat reseruatus, vel tenebatur restitutioni, & Confessarius non obligauit, vel quid simile, non potest poenitentem extra confessionem dicere: sed dicunt omnes, vt a deat ipsum, & dicat, precor te, vt iterum mecum confitearis, quia ego decepi fui in confessione tua, & tunc tenetur poenitens obedire. In confessione autem tunc dicere potest impedimenta. Quod si scandalum sequatur, non debet Confessarius adire ipsum poenitentem. Et hoc idem est, si poenitens nolit repetere confessionem. Sicut autem non potest Confessarius, quod in confessione cognouit, extra eam poenitenti dicere, ita nec quod extra illius confessionem cognouit, si poenitens non dicit, tenetur dicere, sed cautè interrogare, & stare responsis eius. Aliquando nec debet interrogare, D. Ant. 3. p. tit. 15. cap. 18. §. 1. de mil. verb. confessio, §. vide Syluest. verb. confessio 3. §. 10. si poenitens inde cognoscit Confessarium non aliter scire, quam ex confessione alterius consortis in crimine; quamuis semper debeat praemonere, vt videat, si aliquid aliud commisit.

Aduertendum est quartò, multas esse personas, quae hoc sigillo teneantur. Quicumque enim mediate, vel immediate, licite, vel illicite aliquid non aliter, quam ex confessione cognouit, sigillo tenetur. Dixi, immediate, vt comprehendam ipsam Confessarium, & interpretem, cum per talem fit confessio. Dixi, mediate, vt comprehendam ipsum, cui ex licentia poenitentis reuelatur confessio. Dixi, licite, vel illicite, quia non solum tenentur sigillo, qui via licita audierunt, aut cognouerunt peccatum confessionis mediate, vel immediate, vt praefati, sed etiam, qui via illicita, siue ex parte sua, siue ex parte reuelantis. Vnde, sigillo tenentur omnes illi, qui cognouerunt peccatum, quod aliquis malus Confessarius reuelauit. Tenentur etiam illi, quibus iterum reuelauerunt. Similiter, qui, dum aliquis confessus est, curiosè voluit audire peccatum poenitentis, vel casu aliquo nolens audiuit: tales enim etiam sigillo tenentur. Rursus, qui se finxit Sacerdotem, aut Confessarium, vt poenitentem posset sollicitare, vel aliquo malo facere. Notandum etiam est, quòd non solum ex sacramentali confessione

fessione facta Sacerdoti oritur obligatio ista secreti, sed etiam
 ex facta laico ad modum sacramentalis. Rursus etiam oritur
 ex confessione sacramentali infirma, & non obtinente abso-
 lutionem, quamuis enim peccata quis sit confessus, & propter
 impedimentum aliquod non obtinuerit absolutionem, adhuc
 tamen sigillo obligatur: quamuis ille pœnitens sit hæreticus,
 & habeat animū nocendi multis, immo toti Reipublicæ, non
 potest Confessarius talis personas tertias promonere, reuelā-
 do peccatum alterius, quāuis in confuso posset in casu aliquo
 graui admonere, vt prouideant sibi, dummodò non posset
 pœnitens ex illo agnosci. Circa hoc tamen vnum est aduertē-
 dum: quamuis omnes istæ præfata personæ sigillo teneantur,
 vt absq; mortali peccato non possint reuelare peccatum, tamē
 sigillo sacramenti confessionis propriè tenentur solum hi, qui
 ex sacramentali confessione formata, vel informi peccatū cog-
 nouerunt. Alij autē qui ex confessione non sacramentali, qua-
 lis est ea, quæ facta est laico licitè audiente, vel illicitè, quia fin-
 xit Sacerdotem, tenentur quidē celare, verum non propriè
 ratione sigilli sacramentalis, veluti tenet Soro, d. 18. q. 4. art. 5.
 quamuis etiam possit cum alijs multis probabiliter dici, in hoc
 etiam esse sigillum sacramentale, quia ad modum sacramenti
 facta fuit confessio. Illud tamen, secundum omnium senten-
 tiam, non cadit sub sigillo, quod aliqui dicunt, alijs extra con-
 fessionem, petentes ab eis, vt teneant sub sigillo confessionis.
 Quamuis enim in his seruandum sit secretum, non tamen
 id, quod sigillo debetur: hoc enim in nullo casu, sine licentia
 pœnitentis: potest manifestari alteri.

De examine faciendō à Confessario.

CAPVT XVII.

Quia non omnes pœnitentes periti sunt, nec sciunt om-
 nia, quæ ad perfectam & integram confessionem perti-
 nent, ob id, Confessarij debent ipsos examinare, & sup-
 plere, quod deficit.

Sunt ergo tria à Confessario exequenda, quædam ante con-
 fessionem, quædam in ipsa confessione, quædam verò post.
 Ante confessionem, debet statim post generalē confessionē
 pœnitentis ab ipso petere aliqua, quæ ipsam absolutionem,
 & confessionem possunt impedire, aut difficilem facere: sta-
 tim enim ista sunt petenda, ne post confessionē peccatorum,